

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224906
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117224906.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne D. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. D. XXX, XXX XX C., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému H. C. C. Q. G., so sídlom H. R. X., XXX XX C., Q., zapísaná v C. M. B. pod č. XXX XXX XXX, konajúca na území G. M. prostredníctvom H. C. C. Q. G., C. so sídlom Y. X, XXX XX H., V.: XX XXX XXX, zapísanej v B. registri B. súdu H. I, oddiel: Po, vložka č. XXXX/B, právne zastúpený Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.000,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 12Csp/315/2017-92 zo dňa 25. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 400,- Eur a vo výroku III. o trovách konania.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 400 EUR v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy v rozsahu 100 % trov konania, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čl. 3 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2, § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok.

3. Uznesením č.k. 12Co/71/2019-81 zo dňa 07.11.2019 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav čo do základu uplatneného nároku žalobkyne, avšak nesprávne zistil skutkový stav vo vzťahu k ňou uplatňovanej výške primeraného finančného zadost'učinenia. Vzhľadom na uvedené uložil súdu prvej inštancie opätovne posúdiť zvyšok zamietnutého nároku na primerané finančné zadost'učinenie, a to s poukazom na vydaný a okolnosti vydania platobného rozkazu súdom prvej inštancie v konaní sp. zn. 12Ro/219/2011 a následne vo veci znova rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodniť.

4. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že výrokom o určení neprijateľných zmluvných podmienok v rozsudku č.k. 17C/219/2015-118 bolo preukázané, že dodávateľ sa dopustil protiprávneho konania. Pre úplnosť dodal, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, teda nárok žalobkyne nie je premlčaný, keďže žaloba v predmetnej právnej veci bola doručená na súd dňa 13.12.2017, t.j. v trojročnej dobe. Žalobkyňa poukázala na to, že je to práve žalovaný, ktorý inicioval súdny spor, v rámci ktorého sa domohol voči nej plnenia, ktoré bolo v rozpore so spotrebiteľským právom, vo veci 12Ro/219/2011, avšak len ako skutočnosti na základe ktorej odôvodňovala uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne. S poukazom na všetky okolnosti prípadu a vyjadrený právny záver odvolacieho súdu, považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 400,- Eur (100,- Eur už bolo právoplatne priznaných rozsudkom zo dňa 26.02.2019), čo je 50% uplatnenej sumy. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrašovaniu zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jej psychiku či rodinný život. Uviedol, že 50% priznal preto, že žalobkyňa si sama neplnila svoje zmluvné povinnosti zo zmluvy o úvere, prípadne aspoň úhradou istiny, preto nepovažoval za primerané finančné zadosťučinenie sumu vo výške uplatnenej žalobkyňou. Na záver pripomenul, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

5. O trovách konania rozhodol tak, že vzhľadom na to, že predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučineniam ktorého výška závisela od úvahy súdu, žalobkyňa bol priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výroku I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že súd prvej inštancie v rozsudku nesprávne posúdil nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie a určil jeho výšku neprimerane vysokú oproti reálnemu skutkovému stavu. Ďalej namietal, že skutočnosť, že okresný súd v konaní 12Ro/219/2011 vydal platobný rozkaz na základe ktorého sa v exekučnom konaní domáhal vymoženia dlžnej istiny, nemôže zakladať právo spotrebiteľa na finančné zadosťučinenie. Podotkol, že žalobkyňa voči platobnému rozkazu nepodala odpor, t.j. bola v konaní pasívna. Ďalej poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na to, že v danom prípade bol súdom vydaný platobný rozkaz, ktorý sa následne stal právoplatným a vykonateľným a ide o kľúčovú okolnosť, kedy súd na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia priznal právo žalovaného na vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých žalobkyňi spolu so zákonným úrokom z omeškania a žiadne ďalšie príslušenstvo či samostatné možné nároky neboli súdom v konaní 12Ro/219/2011 posúdené ako neprijateľná zmluvná podmienka a neboli ním požadované. Žalobkyňa ostala v danom konaní nečinná. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že v minulosti žalobkyňa iniciovala voči žalovanému aj konanie o obnovu konania, kedy súd prvej inštancie jej návrh zamietol, čo bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. Napriek tejto dôvodnej námietke sa ňou súd prvej inštancie nezaoberal a neuviedol ako ju vyhodnotil, rovnako neuviedol z akého dôvodu neskúmal ním vznesenú námietku premlčania a plynutie času s ohľadom na súdny spor a obnovu konania. Uviedol, že zotráva na vznesenej námietke premlčania, pričom svoje právo na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia mohla prvýkrát uplatniť už 31.07.2013, avšak žalobu podala až dňa 13.12.2017, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Ďalej namietal aj výšku priznaného finančného zadosťučinenia, ktorá je neprimeraná okolnostiam prípadu a jednoznačne zvyhodňuje žalobkyňu na úkor reálneho skutkového stavu a žalovaného. Namietal, že v konaní nepreukázala, že by jeho konaním vznikla žalobkyňi akákoľvek fyzická, psychická alebo morálna ujma a preto v predmetnom prípade nedošlo k splneniu podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Rovnako namietal, že súd prvej inštancie v adekvátnom rozsahu nevzal do úvahy skutočnosť porušenia povinnosti žalobkyňou. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietá a priznáva mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Žiadal, aby mu bol priznaný nárok na náhradu konania, uplatnil si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje

svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

14. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Vzhľadom na to, že odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení konštatoval správnosť zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie čo do základu žalobkyňou uplatneného nároku, nepovažoval za dôvodné sa uvedenou otázkou opätovne zaoberať, a to aj vzhľadom na to, že uvedená námietka nebola obsahom podaného odvolania, preto v tejto časti v plnom rozsahu odkazuje na svoje predchádzajúce odôvodnenie, rovnako aj na odôvodnenie súdu prvej inštancie v tejto časti.

17. Prv, než sa odvolací súd zaoberal otázkou preskúmania napadnutého rozsudku čo do záverov o preskúmaní a odôvodnení súdu prvej inštancie vo vzťahu k výške priznaného finančného zadosťučinenia, považoval za potrebné vyporiadať sa najprv s opätovne vznesenou námietkou premĺčania, na ktorej žalovaný trval aj v podanom odvolaní.

18. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že žalovaným vznesená námietka o neuvedení dôvodov z ktorých súd prvej inštancie neskúmal vznesenú námietku premĺčania nebola dôvodná, pretože ako vyplýva z bodu 19. napadnutého odôvodnenia, súd prvej inštancie vysvetlil prečo nárok žalobkyne nepovažoval za premĺčaný. S uvedeným odôvodnením a záverom súdu prvej inštancie sa stotožňuje aj odvolací súd, pričom na zdôraznenie správnosti dodáva, že plynutie premĺčacej doby nemožno odvodzovať od dátumu 31.07.2013, t.j. odo dňa, kedy žalobkyňa podala návrh na obnovu konania sp. zn. 12Ro/219/2011. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že konanie o návrhu na obnovu konania bolo ukončené až rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 29.09.2014, avšak ani od tohto dátumu nemožno počítať plynutie premĺčacej doby. Ako bolo už uvedené v predmetnom prípade si žalobkyňa uplatňuje podanou žalobou nárok na primerané finančné zadosťučinenie a zo znenia poslednej vety § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) vyplýva, že právo na primerané finančné zadosťučinenie prináleží spotrebiteľovi, ktorý si úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi od toho, kto za takéto porušenie zodpovedá. Z uvedeného znenia zákonného ustanovenia tak vyplýva, že konanie v ktorom si žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie jej práv je konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 17C/219/2015, kde bol vydaný rozsudok dňa 03.02.2016, ktorý bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č.k 17Co/110/2016-150 zo dňa 17.01.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.02.2017. Z uvedeného dôvodu preto možno počítať plynutie premĺčacej doby na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie až od uvedeného dňa, t.j. premĺčacia doba by v predmetnom prípade uplynula až dňa 28.02.2020 a keďže žaloba bola v predmetnom prípade doručená na súd prvej inštancie už dňa 13.12.2017, tak nemohlo dôjsť k uplynutiu všeobecnej objektívnej

premlčacej doby. Záver súdu prvej inštancie bol tak v otázke plynutia premlčacej doby správny, preto žalovaným vznesená námietka premlčania na ktorej trval aj v podanom odvolaní nebola dôvodná.

19. Vzhľadom na to, že žaloba nebola podaná žalobkyňou po uplynutí premlčacej doby, odvolací súd sa ďalej zaoberal odvolacími námietkami žalovaného vo vzťahu k priznanej výške primeraného finančného zadosťučinenia súdom prvej inštancie.

20. Súd prvej inštancie priznal žalobkyňi sumu zodpovedajúcu 50%-ám ňou požadovanej sumy finančného zadosťučinenia v žalobe, t.j. spolu 500,- Eur, s tým, že prihliadal jednak na preukázateľné porušenie práva žalobkyne zo strany žalovaného, ako aj na to, že zo strany žalovaného nedošlo k priamym vyhrážkam či zastrášaniam a rovnako prihliadal aj na to, že žalobkyňa si sama neplnila svoje zmluvné povinnosti (viď body 23. a 24. odôvodnenia). Z uvedeného tak vyplýva, že súd prvej inštancie vzal do úvahy aj skutočnosť porušenia povinnosti zo strany žalobkyne, preto ani v tomto smere nemožno námietky žalovaného považovať za dôvodné. Žalovaný mal za to, že v predmetnom prípade nedošlo k splneniu podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400,- Eur, pretože žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala v čom má spočívať primeranosť finančného zadosťučinenia. Ani s uvedeným tvrdením žalovaného nie je možné súhlasiť. Ako vyplýva z obsahu napadnutého rozsudku (bod 2. odôvodnenia) žalobkyňa poukázala jednak na právny základ uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia, t.j. na právoplatnosť rozsudku, ktorým bola určená neprijateľnosť zmluvných podmienok, ako aj na okolnosti, prečo sa uvedenou žalobou domáhala vyslovenia ich neprijateľnosti, preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že nedošlo k splneniu podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400,- Eur.

21. Žalovaný v podanom odvolaní poukazoval aj na snahu žalobkyne dosiahnuť obnovu konania sp. zn. 12Ro/219/2011, ktorá však nebola úspešná, ako aj na to, že voči vydanému platobnému rozkazu nepodala odpor. Odvolací súd k týmto námietkam žalovaného uvádza, že skutočnosť, že žalovaná v konaní sp. zn. 12Ro/219/2011 po vydaní a doručení platobného rozkazu nepodala voči nemu odpor nemožno považovať za argument majúci vplyv na posudzovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko ako vyplýva z podstaty samotného konania o platobnom rozkaze, ide o skrátene konanie, kde súd rozhoduje na základe skutočností tvrdných a preukázaných žalobcom. V predmetnom prípade navyše v pozícii žalovaného vystupovala žalobkyňa ako spotrebiteľka, ktorá v danom čase nemala reálnu vedomosť o tom, že spotrebiteľská zmluva môže obsahovať aj neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré môžu mať vplyv na konečnú výšku dlhu. Vzhľadom na to, že predmetnú skutočnosť sa dozvedela až po nadobudnutí právoplatnosti platobného rozkazu, ktorý sa tak stal exekučným titulom, domáhala sa zmeny rozhodnutia prostredníctvom návrhu na obnovu konania, v čom však nebola úspešná, preto na zmiernenie nepriaznivých dôsledkov spojených s takto vydaným platobným rozkazom podala žalobu o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, v ktorej bola úspešná. Rovnako ani neúspech žalobkyne v konaní o obnovu konania nemožno premietnuť do rozhodovania o výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. Na strane druhej je však potrebné zohľadniť okolnosti za ktorých sa žalobkyňa domáhala určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, ako aj to, z akých okolností odvodzovala výšku finančného zadosťučinenia.

22. Na strane druhej možno prisvedčiť tak súdu prvej inštancie ako aj odvolateľovi, avšak len v tom smere, že žalobkyňa nepreukázala vznik takej ujmy (najmä psychickej), resp. takú intenzitu spôsobenej ujmy, ktorá by bola spojená so správaním samotného žalovaného v súvislosti s domáhaním sa vymoženía dlžnej sumy. Žalobkyňa v podanej žalobe poukázala iba na skutočnosť existencie právoplatného rozsudku v základnom konaní a na okolnosti podania žaloby. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti má aj odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadosťučinenia v sume 400,- Eur (a v konečnom dôsledku spolu vo výške 500,- Eur) ako 50% zo žalobkyňou požadovanej výšky je primeraná, zohľadňuje všetky okolnosti a osobitosti predmetného prípadu a vo vzťahu k žalovanému bude pôsobiť dostatočne odradzujúco, pričom na strane žalobkyne nebude plniť funkciu finančného obohatenia, či majetkovej škody.

23. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

25. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalobkyňa, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).